

Johannes Rothkranz

**VĚRNOST
PAPEŽI**

***SVATÁ POVINNOST
KAŽDÉHO KATOLÍKA***

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Papsttreue – heilige Pflicht jedes
Katholiken*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1997
přeložil © Jaroslav Voříšek 1998

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

**VĚRNOST
PAPEŽI**

*SVATÁ POVINNOST
KAŽDÉHO KATOLÍKA*

PRO FIDE CATHOLICA

Úvodní poznámka editora českého překladu

Rozsahem nepatrná studie je tak říkajíc povinnou četbou pro každého katolíka, jemuž není jasné, co si má myslet o pokoncilních „papežích“. Má je i přes mnohonásobně prokázanou herezi i nadále považovat za skutečné náměstky Krista na zemi, jak je povinností každého katolíka? Proto autor klade otázku: Můžeme se ptát, do jaké míry je Petr – a jeho současný nástupce – „skálou“, tedy základem Církve Ježíše Krista? Naše dilema zní: Věrnost papeži, ale *kterému?*“

Magistr teologie a autor mnoha knih na dané téma nabízí čtenáři jasnou, argumenty podloženou, a hlavně katolicky pravověrnou odpověď: „Výlučné podrobení se pravému papeži a naprosté zřeknutí se každého falešného papeže, tj. proti nebo pseudopapeže.“

Poznámka vydavatele

Když svého času vydavatelství Anton Schmid zahajovalo svůj nakladatelský program „Pro Fide Catholica – Za katolickou víru“, slíbilo svým čtenářům „nevychýbat se ani ožehavým tématům“.

Do ohně se však obvykle nesáhá bez naléhavého důvodu; nikdo si nechce pro nic za nic popálit prsty. Proto by ani nakladatelství Anton Schmid nesáhlo po „horkém kaštanu“ tohoto spisu, kdyby skutečným katolíkům s pevnou páteří i bez toho nehořela půda pod nohama.

Aniž by nakladatelství prohlašovalo, že a priori souhlasí se všemi tezemi autora, je přesto názoru, že dílo je vypracováno s dostatečnou intelektuální poctivostí a vědeckou pečlivostí, aby mohlo být klidně předloženo čtenářské veřejnosti. A to tím spíše, že se *přes výslovnou prosbu autora o konstruktivní kritiku* nenašel za půl druhého roku ani jediný katolický teolog, který by v jeho argumentaci shledal nějakou závadu.

Durach, srpen 1997

nakladatel

„Ty jsi Petr, to jest skála...“

„... a na té skále vzdělám Církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou“ (Mt 16, 18).¹ To nejsou slova pouhého člověka, nýbrž slova jednorozeného Syna Věčného Otce.

Jsou to slova toho, jenž je sám *pravdou* (J 14,16), tedy slova neomylné pravdy.

Jsou to dále slova toho, jenž je příznačně sama *všemohoucnost*. Jsou to tudíž **slova absolutní platnosti a účinnosti**. Krátce řečeno, jde o slova, jimiž náš Pán učinil Petra viditelnou hlavou své Církvě, svého *mystického těla*. Svě Církvě, mimo níž není pro nikoho spásy. Svě Církvě, do níž se všichni synové Adama musí včlenit, chtějí-li s Kristem na věky panovat v nebeském království.

Můžeme se ptát, do jaké míry je Petr – a jeho současný nástupce – „skálou“, tedy *základem* Církvě Ježíše Krista?

Odpověď najdeme v dalších slovech Kristových, jimiž na Petra a jeho nástupce přenesl papežskou plnou moc: „A tobě dám klíče království nebeského, a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“

Petr, resp. papež, je podle právě citovaného nejpevnějším základem Církvě hned dvojím způsobem. Jeho moc svazovat a rozvazovat se vztahuje jak na Boží zjevení (tj. věrouku), tak i na řízení a správu Církvě (tj. disciplínu).

Za prvé: Na jeho **víře**, kterou neomylně potvrzuje a dosvědčuje všem členům Církvě, jejíž přijetí jim autoritativně nařizuje a o jejíchž pravdách ve sporných případech neomylně rozhoduje, *spočívá víra a apoštolita celé Církvě*.

Za druhé: Na jeho **disciplinárních ustanoveních** (církvní příkazy, posvátná liturgie, správa svátostí, obsazování biskupských stolců, aprobece řádových společností atd.), které – ať už všem členům Církvě nebo jenom části – ukládá, *spočívá jednota, svatost a katolicita celé Církvě*.

Ve velkém vyznání víry říkáme: „Věřím v *jednu, svatou, katolickou a apoštolskou* Církev.“ Je to tedy sama a jediné pravá Církev Kristova, římsko-katolická Církev, která je podle všech čtyř výše vyjmenovaných základních znaků založena na skále Petrově, tedy na papeži.

Vyjdeme-li ze slov božského Spasitele podle evangelia svatého Matouše a Jana (J 21,15-17):

„Pasiž beránky mé... Pasiž ovce mé!“,

jimiž *dobrý pastýř* (J 10,11) ustavil *místo sebe* svatého Petra za nejvyššího pastýře svého stáde, pak máme před sebou jasné důvody, proč jsou věrnost a poslušnost Svatému Otci trvalou a nepomíjející *povinností každého katolíka*:

* protože papež je nejvyšším náměstkem Krista na Zemi a jako takový je viditelnou hlavou jediné pravé Církvě Kristovy;

* protože jenom on (sám nebo spolu s ostatními nástupci apoštolů, tj. biskupy) garantuje s neomylnou jistotou pravou víru;

¹ Všechny zde použité citáty z Nového zákona podle: Dr. Jan Lad. Sýkora, *Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista*, Praha 1946.

* protože – jako skála a základ – zajišťuje nepřetržité trvání Církve až do posledních dnů;

* protože by se sám oddělil od mystického těla Kristova ten, kdo se pro zarputilou neposlušnost ve věcech víry (= hereze) nebo disciplíny (= schisma) odloučil od této viditelné hlavy Církve;

* protože se sám vylučuje z věčné spásy ten, kdo se zprotivením vůči papeži vyděluje z jediné spasitelné Církve!

Věrnost papeži, tak jak ji pod trestem automatického vyloučení z Církve a věčného zatracení vyžaduje katolická víra, tzn. Bůh sám, sestává v podstatě ze tří částí. Jsou to:

1) Upřímné **podrobení se učení víry a mravů**, jak je papež (v morální jednotě s biskupy) ustavičně *neomylně* potvrzuje a předkládá k věření.

2) Striktní a přesné **podřízení se** jeho ustanovením *ve všech oblastech církevní disciplíny*.

3) Výlučné **podrobení se pravému** papeži a naprosté zřeknutí se každého *falešného papeže*, tj. *proti* nebo *pseudopapeže*.

Třetí bod možná zní jako příliš otřepaná pravda. Celý svět však ví, že platnost mají jenom *pravé* peníze a proto se tím řídí. Nikdo nechce za svou práci nebo zboží dostat peníze *falešné*. S pozemskou hlavou Církve je tomu bohužel zcela jinak; oficiální církevní dějiny zaznamenávají na *čtyřicet* falešných papežů nebo protipapežů! A každý z nich našel své přívržence mezi neopatrnými věřícími...

Máme snad jistotu, že dnes už takové nebezpečí nehrozí? Nikdo menší, než sama Matka Boží, vyjádřila svého času v La Salettě opačný náhled.

<p>Pamatuj: Papež Bonifác VIII. ve své bulle „Unam sanctam“ neomylně učí: „Prohlašujeme a definujeme, že ke spáse je každému člověku nezbytné podrobit se římskému papeži.“</p>
--

„Řím ztratí víru...“

„... a stane se sídlem Antikrista.“ Tuto příšerně znějící větu vyslovila Panna Maria v rámci svého rozsáhlého zvěstování o konci času, které r. 1846 předala v La Salettě vizionářce Mélanii Calvatové. Nicméně tehdejší Svatý Otec, papež Pius IX., udělil celému „Velkému zvěstování“ z La Saletty osobně církevní schválení pro tisk. To působí téměř ještě děsivěji.

Slova věštecké výpovědi Královny nebes můžeme obracet a převracet jak chceme, ale výsledek zůstává stále tentýž: Panna Maria sice říká jen všeobecně „Řím“, míní však konkrétně **papeže**. V podstatě k nám promluvila stejným jazykem, jakým mluví dennodenně třeba novináři, když říkají: „*Bonn* zamýšlí to a ono,“ míní tím však „*spolkový kancléř*...“ Piší: „*Washington* rozhodl...“, ale každý čtenář pod tím okamžitě rozumí „*americký prezident* rozhodl...“

Jakýkoli jiný výklad Mariiných slov by byl nesmyslný. Kdyby bylo „Římem“ myšleno pouze katolické obyvatelstvo města nebo jen Vatikánu, vyjadřovala by citovaná věta to, co věřící nakonec nemusí tolik zajímat, protože nevypovídá nic podstatného pro celou Církev ani o jejím osudu na konci času. Neboť kdyby i celý Řím ba dokonce i veškerá vatikánská kurie ztratila víru, ale papež si ji zachoval, pak pro celou Církev by se tím *principiálně* nic nezměnilo. Mohla by se a musela i potom jako vždy předtím podříditi nezlomné víře papeže.

Kromě toho, jak by vůbec mohli všichni preláti, biskupové, arcibiskupové a kardinálové Vatikánu najednou přijít o víru, kdyby si ji podržel papež? Nepotrestal by snad tento věřící papež neprodleně každého z odpadlých členů kurie a nenahradil by je věřícími? Neznemožnil by takový povinný zákrok věřícího papeže případnou ztrátu víry celé kurie?

A konečně, Matka Boží tvrdí o jednom a témže Římu, že 1) ztratí víru, a 2) se *současně* stane sídlem Antikrista. Větný předmět („Řím“) nelze v této větě proto pojímat jinak nežli se spojkou „a“. Z toho pak následuje, že Antikrist nastoupí na místo nevěřícího papeže. Proti tomuto výkladu by se mohlo asi nanejvýš namítnout, že je-li „Řím“ totéž co „papež“, plyne z toho, že se papež stane sídlem Antikrista, což nedává logický smysl. Ale i tato drobná potíž okamžitě zmizí, nahradíme-li výraz „Řím“ *Stolcem Petrovým*, resp. *Svatým Stolcem*, který opisem označuje *bud'* papeže samotného, *anebo* pouze jeho úřední sídlo.

Hrozný smysl citované věty je tedy naprosto jasný: Papež, tj. nějaký papež po roce 1846 ztratí víru a přenechá Petrův stolec Antikristovi!

Toto prorocké varování je součástí tzv. „soukromého zjevení“. Žádný katolík není povinen na ně věřit a žádný papež je nemůže povýšit na závazné dogma. Proč tedy o něm vůbec mluvit? Jak už bylo řečeno, nejděsivější je zde skutečnost, že Svatý Otec Pius IX. přece jenom udělal to, co jako papež udělat *mohl*: Schválil úplné znění poselství Panny Marie a tím oficiálně vyhlásil, že *neobsahuje nic*, co by odporovalo katolické víře. Prohlásil tím i poselství věty „*papež ztratí víru a Řím se potom na místě sídla papeže stane sídlem Antikrista*“ za **slučitelné s katolickou vírou**, tedy za **zcela myslitelné** a rozhodně **ne nemožné!**

Papež, o němž máme potvrzeno, že celé poselství mnohokrát pozorně pročítal a byl jím hluboce pohnut, byl jistě v pokušení své schválení neudělit, zvláště když

téměř všichni francouzští biskupové (La Salette je ve Francii) proti samotnému pro-
roctví i osobě věštkyňě zuřivě vystupovali a svůj nepřátelský postoj mu také nijak
neskrývali. Důvod jejich postoje? Královna Nebes ve svém poselství mimořádně
ostře kárala neřestný život a chování mnoha právě francouzských kněží i biskupů.

Kdyby se byl papež zachoval jako všichni tito vrchní pastýři, pak by poselství za-
vrhl jako vzpurné proti autoritě papežství obecně, resp. proti vlastní papežské auto-
ritě, a jeho rozšiřování by musel zásadně zakázat. Ve skutečnosti však učinil pravý
opak: Oficiálně je schválil a vybízel k jeho publikování!

Jaký závěr musíme pro sebe z věci udělat?

Za prvé, že odpad papeže od víry je podle katolické věrouky zásadně možný, a to
se všemi důsledky, které z toho plynou a o nichž si dále ještě řekneme!

Za druhé, že takovýto odpad papeže od víry lze (podle poselství Matky Boží,
o jehož pravosti ostatně Pius IX. ani *žádný z jeho nástupců* nikdy nepochyboval)
očekávat krátce před vystoupením Antikrista!

<p>Pamatuj: Papež Pius IX. schválil slova Panny Marie z La Saletty: „Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.“</p>
--

Svatý Pius X. a Antikrist

Když papež Pius X. nastoupil na Petrův stolec, uveřejnil při této příležitosti svou první encykliku.² Nesla název „E supremi apostolatus“ a vyznačovala se tím, že se v ní – později pak svatořečený – papež neostýchal chopit se znovu ve všech podobách tématu, tak zřetelně vysloveného již v La Salettě.

Jestliže Naše Paní v La Salettě předpověděla, že se Řím v nepříliš vzdálené budoucnosti „stane sídlem Antikrista“, pak o půl století později již papež Pius X. vznesl otevřeně otázku, „zda se už zde na Zemi neobjevil *člověk hříchu, syn záhuby*, o němž mluví apoštol (2 Te 2,3)“.

Své podezření odůvodnil Svätý Otec následovně:

„Vždyť se dnes všude útočí na náboženství, zbožnost i na učení zjevené víry s takovou opovázlivostí a zuřivostí, a stejně tak tvrdošíjně se usiluje o odstranění a zrušení všech závazků, které má člověk vůči Bohu! Na druhé straně vizme, co je podle téhož apoštola charakteristickým znamením *Antikrista*: Člověk nanejvýš opovázlivě na sebe strhává i samotnou důstojnost Boží tím, že se sám povyšuje *nad všechno, co nazýváme Bohem*. Ačkoliv není schopen v sobě udusit vědomí o Bohu, zachází tak daleko, že po zhrnutí Božím Majestátem si tento viditelný svět dělá svým chrámem, v němž ho ostatní musí vzývat. *Posadí se dokonce v chrámě Božím a bude si počínati, jako by byl Bohem* (2 Te 2,4).“

Jak vidno, v roce 1903 svätý Pius X. sice citované proroctví apoštola Pavla ještě nepokládal za naplněné do písmene, přesto však již v hlubokém a nadpřirozeně osvíceném pohledu tohoto světce vykazovaly tehdejší poměry nepopíratelné znamení konce času a Antikrista, falešného mesiáše z milosti Satana.

O dalších 95 let později a 150 let od zjevení Panny Marie v La Salettě si již opravdově věřící katolíci nemohou dále zastírat, že *konec času v tom nejpřesnějším a nejvlastnějším smyslu slova* nastal, a že ani **osobní vystoupení Antikrista** není příliš vzdáleno.

Je to dobře patrné ze znamení pro konec času, předpovídaná Písmem. *Římský katechismus* koncilu Tridentského, poprvé vydaný papežem Piem V. roku 1566, nás o tom poučuje následovně:

„Ale že tři tyto hlavní znamení soud předcházejí budou, oznamují písma svatá: *Hlásání evangelia po veškerém světě, od Církve odstoupení, Antikrist*. Praví zajisté Pán: ‚A bude kázáno toto evangelium o království po všem světě na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání,‘ a apoštol nás napomíná, abychom se od nikoho svěsti nedali, ‚jako by nastával den Páně,‘ neboť soudu nebude, ‚leč prvé přijde odstoupení, a zjeven bude člověk hříchu‘.³

Až do poloviny 20. století a ještě i po ní bylo evangelium opravdu kázáno všem národům. Veškerý obývaný svět byl rozdělen do diecézí nebo jiných církevních oblastí, v nichž kněží a biskupové hlásali katolickou víru.

² Všechny citáty závazných vatikánských dokumentů jsou zde uvedeny podle církevně schváleného znění překladu; p. překl.

³ Cit. podle *Katechismu z nařízení sněmu tridentského*, Praha 1867, část I., hlava VIII.; p. překl.

Po roce 1965 nastal prudký odpad od víry. Je totiž věčně platným církevním *dogmatem*, že každý katolík, který by *veřejně, úmyslně a tvrdošijně popíral* nebo **zpochybňoval** třeba jen *jedinou* z neomylně předkládaných zjevených pravd, naprosto tím ve vší formě a se všemi důsledky **odpadl** od katolické víry a katolické Církve. Podle toho je v současné době 98 nebo 99 procent všech takzvaných „katolíků“ světa ve skutečnosti **odpadlými heretiky!** Takový „podíl“ odpadu od víry je v celých církevních dějinách absolutně neslýchaný, a nebyl zdaleka tak hrozný ani při vrcholící *krizi ariánství* ve 4. století, ani během *schisma východní Církve* ve století 10. či při nejvyšším vzepětí *protestantské reformace* 16. století!

A nyní, na sotva již stupňovatelném vrcholku tohoto celosvětového odpadu od víry bez jakýchkoli známek naděje na obrat, stojíme také bezprostředně před zavedením systému, jaký předpovídá 13. kapitola *Apokalypsy* pro dobu otevřeného panství Antikrista ve vlastní osobě: Druhá „šelma“, tj. „falešný prorok“, bude nutit všechny lidi, aby na pravé ruce nebo na čele nosili (jak už dnes víme *elektronické*) **znamení** první „šelmy“, **Antikrista**, tj. *číslo 666*. Bez toho ďábelského znamení nebude po odstranění hotových peněz ve prospěch „peněz elektronických“ už nikdo moci cokoli kupovat nebo prodávat!

Co tedy svatý Pius X. roku 1903 pouze tušil, stalo se o 95 let později jistotou: Antikrist je již zde na Zemi, ba dokonce stojí doslova za dveřmi. Podle smyslu velkého poselství Královny nebes již také musel k této době ztratit víru i Řím!

Pamatuj: Svatý Pius X. počítal už začátkem 20. století s tím, že se Antikrist již narodil – dnes nám bezprostředně hrozí jeho otevřené vystoupení. V tom případě musel Řím již dávno „ztratit svou víru“.

„Každé království proti sobě rozdělené...“

„... zpustne“ (Mt 12,25). Tato slova božského Mistra se týkají především *říše Boží na Zemi, jeho Církve*. Ta však nikdy nezpustne, protože nemůže být nejednotná; je přece zbudována na nepomíjivé jednotě zjevené pravdy.

Jednota pravdy se projevuje v jednotě učení. Všechno, co apoštol Petr Církev neomylně učil, musí nezbytně učit rovněž všichni jeho nástupci až do konce času. Žádný z pozdějších papežů nemůže odporovat neomylnému učení svých předchůdců. Žádný z nich také nemůže schvalovat nebo dokonce učit omyly, které jeho předchůdci neomylně zavrhl, protože stejně jako zůstává pravda stále stejnou, zůstává stejným také úřad Petřův. Každý papež sedí na stolci Petrově, každý z papežů je Petrem! – Jak by však mohl sám sobě odporovat svatý Petr, neomylný svědek a učitel celého Božího zjevení?

Takto psal papež Pius XI. roku 1928 v encyklice „*Mortalium animos*“:⁴

„(Domnívají se), že národy s různými náboženskými názory se bez obtíží shodnou ve vyznávání několika málo nauk jako na společné základně náboženského života. Za tím účelem pořádají kongresy, shromáždění, konference a zvou pak na ně bez výběru osoby z těch nejširších kruhů k diskusi: pohany všech odstínů, křesťany a to dokonce i nešťastné odpadlíky i zatvrzelé popírače božství Ježíše Krista a jeho božského poslání [poznámka: židy a mohamedány].

Katolíci rozhodně nemohou schvalovat takové pokusy, které vycházejí z bludné nauky, podle níž všechna náboženství jsou více méně stejně chvályhodná a dobrá, poněvadž prý jenom různými způsoby vyjadřují všem společné cítění, které nás povznáší k Bohu a vede k uznání jeho nejvyšší svrchovanosti.

Přivrženci takové teorie však nejsou jen obětí klamu a omylu, ale odmítají i pravé náboženství, falšují jeho pojem a propadají tak bezděčně *naturalismu a ateismu*. Z toho zřejmě vyplývá, že všichni, kteří takové teorie a pokusy bezvýhradně schvalují, zřikají se zcela *náboženství Bohem zjeveného*.“

Papež Jan Pavel II. mu nepřetržitě odporuje ve všech bodech, např.:

„Velevážení představitelé ostatních náboženství, i vám patří můj pozdrav při této milé příležitosti. Vaše přítomnost je známkou vzájemného respektu i vůle k porozumění a spolupráci, kterou se vyznačuje spořádaná společnost. Od světového modlitebního dne za mír v Assisi již uplynulo několik let. Setkání křesťanů a představitelů ostatních náboženství se jeví jako „předjímání toho, co by Bůh rád viděl uskutečněno v historickém vývoji lidstva: Bratrskou pouť, na níž se pak budeme vzájemně doprovázet k transcendentnímu cíli, který nám ukázal.“ (Assisi, 27. října 1986, projev č. 5). – „Zde, v zemi tisíce pahorků, kde nás i sama krajina zve k pozvednutí zraku k Nejvyššímu, Pánu všech věcí, poprosme Ho, aby nám dodal sílu společně kráčet po této cestě!“ (Projev v ruandském Kigali, podzim 1990.) – „Církev Kristova trvale pocítuje potřebu navazování kontaktu a dialogu se zástupci všech náboženství. Vází si v nich obsažených morálních hodnot a cítí se být solidární s křesťany ostatních vyznání i věřícími jiných náboženství zvláště tam, kde jde o uznání nezbytnosti modlitby jako výrazu víry lidí v absolutno. Postupuje při tom obezřetně, a tím vylučuje jakékoli dvojznačné interpretace; každá pravá modlitba je vzbuzena Duchem svatým, který je ta-

⁴ Znění encykliky podle překladu dr. Miloslava Skácela, 1970.

jemně blízko každému lidskému srdci...“
(Projev na papežské univerzitě Urbaniana,
11. 4. 1991.)

Zní to neuvěřitelně, a proto doporučuji přečíst si oba citáty ještě jednou, a to důkladně! Rozpor mezi učitelskými vyjádřeními obou papežů je doslova křiklavý. Nejde však zdaleka o nějaký ojedinělý případ. Zde je alespoň jeden za mnohé další.

Tradiční staletá velkopáteční prosba za židy, předepsaná řadou papežů, zní následovně:

„Modleme se i za proradné židy, aby Bůh a Pán náš odňal clonu s jejich srdcí, by i oni uznali Ježíše Krista, Pána našeho! – Všemohoucí, věčný Bože, jenž ani nevěry židů ze svého milosrdenství nevyklučuješ, vyslyš prosby naše, jež za zaslepený onen národ přinášíme, aby uznali světlo tvé pravdy, jímž je Kristus, a ze svých temnot vytrženi byli.“⁵

Za Jana Pavla II. zní naprosto jinak; je v plném souladu s jeho rozdílným pohledem na židovství:

„Modleme se také za židy. Vždyť oni jsou první, kteří poznali jméno Hospodina, našeho Boha. Kéž ho stále více milují a kéž věrně zachovávají smlouvu, kterou s nimi uzavřel. – Všemohoucí, věčný Bože, tys slíbil spásu především Abrahámovi a jeho potomkům. Vyslyš tedy prosby církve své a dej, ať se na tvém vyvoleném národě tvé zaslíbení naplní.“⁶

Když však nějaký papež odporuje svému předchůdci v závazném učení víry (a zde je tomu zcela *zásadně*, neboť Pius XI. učí, „**že se zcela oddělil a zřekl Bohem zjeveného náboženství**“ ten, kdo třeba jen *souhlasí* s tím, co dnes Jan Pavel II. dokonce *učí a dělá*), pak jde o úděsný případ, který vystavuje věrnost katolíků papeži té nejtěžší zkoušce.

Pamatuj: Žádný papež nemůže ve věcech neomylně předkládaného učení víry nikdy odporovat svým předchůdcům.

⁵ Cit. podle: P. M. Schaller, *Římský misál*, opatství Emauzské v Praze, 1940, str. 462.

⁶ Cit. podle: *Český misál pro neděle a význačné svátky liturgického roku*, ČKCH, Praha 1980, str. 174.

Dilema věrnosti papeži

Slovem dilema se rozumí nevyhnutelná volba mezi dvěma vzájemně se vylučujícími východisky. Je logické, že k cíli může vést pouze jedno z nich. Druhé, opačné, musí od něj stejně zákonitě odvádět. Kdo tedy nechce chybit cíle, musí se bezpodmínečně rozhodnout pro správné východisko.

Naše dilema zní: Věrnost papeži, ale *kterému?*

* Všem dřívějším nástupcům Petrovým, kteří na Velký pátek nechávali věřící modlit za *obrácení „proradných“* židů, nebo Janu Pavlovi II., který nechává modlit se za *zachování* jejich „**věrnosti**“?

* Věrnost Piovi XI., který učil, že organizace ekumenických setkání nesmí být „**katolíky za žádných okolností schvalovány**“, nebo Janu Pavlovi II., který taková setkání nejen **mnohokrát schvaloval**, nýbrž je i **osobně organizoval**?

* Věrnost Piovi XI., učícímu, že kdo prohlašuje všechna náboženství za „*více nebo méně chvályhodná a dobrá*“, **odděluje** se tím od „**Bohem zjeveného náboženství**“, nebo věrnost Janu Pavlovi II., učícímu, že si **Církev váží** u *všech* náboženství „*v nich obsažených morálních hodnot*“, ba dokonce že „*setkání křesťanů a představitelů ostatních náboženství*“ se jeví jako „**předjímání toho, co by Bůh rád viděl uskutečněno v historickém vývoji lidstva...**“?

Rozpory jsou tedy naprosté. Nelze je sprovodit ze světa žádnou interpretační akrobacií a týkají se závazných věroučných pravd. Jednak **dogma o konci staré smlouvy** (Mt 21,43; Sk 15,1-29; Ga 3-5!!) a zavržení židů (Sk, Ř 9,22-33; 11,1-11.20), jednak dogma o objektivní nepravosti všech nekatolických náboženství nebo náboženských společností (2 K 6,14-18), o výhradní spáse v římsko-katolické Církvi (Mk 16,15 a dále; Sk 4,12).

A přesto, jak víme, žádný papež nesmí protirečit svým předchůdcům v neomylném učení víry. Dělá-li to však, pak jde i přes všechno vnější zdání o nejjistější důkaz, že vůbec *není papežem!* Potom může být pouze falešným, zdánlivým papežem, krátce *pseudopapežem!* Jako takovému mu ovšem nepřísluší žádná povinná věrnost katolíkům papeži, právě naopak. Všichni opravdu věřící katolíci se ho musí zřeknout, aby právě tím zachovali věrnost svatému Petrovi i všem jeho opravdovým nástupcům a jimi neomylně hlásané katolické víře.

Toto je každopádně *jediné* východisko z dilema. A druhá možnost?

Může ovšem znít třeba: Jan Pavel II. je přesto papežem! Mnoha katolíkům toto východisko připadá jako správné, anebo přinejmenším tvrdí, že je za takové považují. Jenže jak chtějí vzdor zcela zřejmým rozporům uvést svoji věrnost Janu Pavlu II. a *jeho* učitelském úřadu v soulad se všemi předchozími papeži a *jejich* učitelským úřadem?

Zpočátku se to nezdá být žádným problémem, alespoň ne neřešitelným. Člověk, který padá z 50 poschodí, také během prvních 49 žádné zvláštní potíže nemusí mít...

Jedni jsou zuřivě rozhodnutí (a po řadu let ve svém rozhodnutí setrvávají s podivuhodnou zatvzrzelostí) brát na vědomí pouze to z učení Jana Pavla II., co se kryje s učením tradičním: Odsuzování předmanželského styku, ochrana před početím, interrupce a euthanasie. Tato učení radostně přijímají, ze všech sil je rozšiřují – a neúnavně vyzývají k „věrnosti Svatému Otci“, „vzácnému to daru naší době“. Naproti tomu jeho ekumenickým bludům nevěnují, přinejmenším oficiálně, ani pohled či slůvko. *Zdánlivě* pro ně existují stejně tak málo jako třeba *perpetum mobile*.

Je snad tohle správným východiskem z dilema? Trvá to již našich obrazných 49 poschodí, jenže jednou se toto „východisko“ může velice krutě ukázat jako slepá ulička...

Jiní sice uznávají učitelský úřad Jana Pavla II. jako celek, ovšem ne tak, jak by příslušelo nám katolíkům podle odedávna učení Církve pod hrozbou exkomunikace vůči skutečnému, ve věcech víry Duchem Svatým neomylně osvětlenému nástupci Petrovu a nejvyššímu pozemskému zástupci Krista. Naopak se chovají tak, jakoby jejich jakýsi *vlastní* „učitelský úřad“ byl nadřazen jejich Svatému Otci Janu Pavlovi II. „Zde ho musíme následovat,“ říkají, když odsuzuje interrupce. „V tomto ho následovat nesmíme,“ rozhodují, když se zapřísahá údajně Bohem vyžadovanou spoluprací všech náboženství, „ale přesto je papežem.“

Je tedy spíše tohle pravé východisko? Ne, je stejné jako předešlé, jen s tím rozdílem, že padající je opatřen padákem, který se však správně neotevře. Pád z 50. poschodí bude prostě jen o něco déle trvat...

Co tedy potom zbývá?

<p>Pamatuj: Papež, který svým předchůdcům v neomylném učení víry odporuje, není očividně papežem.</p>
--

„O to pečujte, co svrchu jest...“

„... ne o to, co jest na zemi“ (Ko 3,2). A dále: „Vždyť naše vlast je v nebesích“ (F[p] 3,20). Tento vznešený cíl nám Písmo svaté staví znovu a znovu před oči, a proto skutečně věřící katolíci netíhnou **dolů**, nýbrž **vzhůru**. Proto se také nevrhají do propasti, ať již s pomyslným padákem nebo bez něho. Vědí, že cesta dolů do věčného zatracení je široká a kráčí po ní tuze mnoho lidí. Proto se odhodlali zvolit cestu úzkou, vedoucí vzhůru k věčnému životu, i když ji nacházejí jen nemnozí (srv. Mt 7,13-14)...

Jako upřímně věřícím katolíkům nám tedy zbývá pouze východisko směrem vzhůru, úzká a těsná cesta, po níž nás kráčí právě proto tak nemnozí, že odpovídá pravdě. Pravdě, která je bolestná, pravdě, jejíž přiznání vyžaduje mnoho odvahy a sebezpřekonání, jak nám sám Pán předpověděl: „... království nebeské násilím trpí, a ti, kteří násilím činí, uchvacují je“ (Mt 11,12), totiž ti, kteří vlastní bázlivost násilím přemáhají!

Shrňme si nyní své dosavadní poznatky:

1) Každému skutečnému nástupci svatého Petra na papežském trůnu jsme kvůli vlastní věčné spáse povinni poslušností a věrností.

2) Přesto však Naše Paní z La Saletty již roku 1846 varovala, že některý z příštích papežů ztratí víru a přenechá Petrův stolec Antikristovi.

3) Papež Pius IX. a jeho nástupci, kteří toto ohromující proroctví Královny nebes z La Saletty obmysleli početnými a velkými privilegii, je také oficiálně schválili, tzn. prohlásili za slučitelné s katolickou vírou.

4) Svatý papež Pius X. tužil r. 1903, že Antikrist možná již pobývá někde na Zemi. Dnes, bezmála o sto let později, jsou známky jeho brzkého vystoupení již zcela nepřehlédnutelné.

5) A právě nyní vychází najevo, že papež viditelně ztratil víru. Jan Pavel II. ve svých oficiálních výrociích učí přímo **křiklavý opak** toho, co jeho předchůdci neomylně předkládali k věření jako dogma.

6) Avšak Petrův stolec, jeho neomylný učitelský úřad, si ve všech svých nástupcích a po všechna staletí církevních dějin zůstává absolutně věrný. Nemůže činit nic jiného, než neomylně dosvědčovat stále tytéž Bohem zjevené věroučné pravdy; nemůže sám sobě odporovat.

7) Pak ovšem heretické projevy Jana Pavla II. proti neomylnému učení víry svatého Petra a všech jeho zákonných nástupců dokazují, že nemůže být skutečným papežem.

8) Kdo *není skutečným* papežem, může být pouze papežem *falešným*. Takový „*falešný papež*“ ovšem ve skutečnosti **není vůbec žádným papežem**, stejně tak jako „*kočičí zlato*“ není *žádným zlatem*.

9) Nikomu takovému, jako je Jan Pavel II., který vůbec není papežem, nesmí být evidentně v žádném případě prokazována nějaká papežská pocta. Nikdo z katolíků ho nesmí uznávat za papeže, ani ho být poslušný a zachovávat mu věrnost. Kdo tak přesto činí, dopouští se v principu téhož smrtelného hříchu jako všichni modloslužebníci; prokazují totiž božskou poctu různým loutkám a přízrakům, které nejsou Bohem! V papeži ctíme **Krista**, tzn. *nejvyššího*

zástupce Boha na Zemi. Když tedy přesto ctíme *nepapeže* (= nepravého náměstka Božího) jako papeže (= náměstka Božího), dopouštíme se nepřímo **modloslužby!**

Okamžik! Nestojí snad pravá Církev Kristova až do dnešních dnů na skále Petrově? A to nepřetržitě až po naše dny? Nemusí snad potom i věřící bez sebemenšího přerušení zachovávat také svou věrnost papeži? Jak to ale mají dělat, když je zde místo pravého papeže falešný, *nepapež*?

Celý problém je totiž jenom zdánlivý. Vždy, když nějaký papež zemře, také zde žádný po určitou dobu není; tj. po tu dobu, než je zvolen nový. V dějinách Církve takové případy trvaly někdy i více než tři roky, a přesto i v obdobích mezivládí zachovávali katolíci Svatému Otci věrnost. Jak je to možné?

Jednoduše tím, že **za první** zůstali věrni neomylnému učení všech papežů až *po právě zemřelého včetně*.

Tím, že **za druhé** i nadále poslušně zachovávali všechny zákony a předpisy Církve, *tak jak platily v okamžiku smrti posledního papeže*.

Tím, že **za třetí** ustavičně prosili Boha, aby své Církvi již brzy daroval nového dobrého papeže.

Dále **za čtvrté** tak, že všichni katolíci, kteří k tomu byli *zavázáni, oprávněni* (nebo jsou k tomu v dobách nouze přinejmenším *způsobilí*) učinili konkrétní opatření ke zvolení nového papeže.

A konečně **za páté** tím, že případného falešného papeže veřejně odhalili, pranýřovali a vystupovali proti němu tak, jako např. svatý Bernhard z Clairvaux vůči nebezpečnému židovskému protipapeži Anakletovi II.

Skutečná věrnost papeži, která je dnes od nás vyžadována, tedy spočívá v následujícím: Odhalit zdánlivého papeže a vystoupit proti němu, denně se modlit za pravého papeže a vytrvale pracovat na jeho zvolení!

<p>Pamatuj: Jan Pavel II. není žádným papežem. Naše věrnost tedy v žádném případě nenáleží jemu, nýbrž výhradně tradici dochované víře a církevním předpisům, platným za posledního pravého papeže.</p>
--

„Bíti budou pastýře...“

„... a rozprchnou se ovce stáda“ (Mt 26,31). Tuto věštbu proroka Zachariáše připomněl božský Spasitel apoštolům v předvečer svého utrpení a smrti. A skutečně se ještě téže noci při zajetí Ježíše v Getsemanské zahradě apoštolové rozprchli do všech stran.

Jak se vzhledem k tomu potom můžeme divit, že se i v současnosti ovečky rozprchávají? Jejich nejvyšší viditelný pastýř je přece „bit“ tím, že ztratil víru, a s ní i pastýřský úřad. Přesně to je i otázka, kvůli níž především se **skutečnému papeži věrné** ovečky sváří a rozprchávají: Kdy přesně a proč ztratil Řím víru? Nebo řečeno jinak: Kdo byl vlastně posledním zákonným papežem? Kterému papeži musíme jako poslednímu zachovávat věrnost? A kterým z nich ji už zachovávat nesmíme, protože byli pouze zdánlivými papeži?

Skutečně to nebyl teprve Jan Pavel II., kdo se postavil do radikálního rozporu s tradičním a závazným učením papežů, nýbrž to *podobným* způsobem dělali už jeho tři „předchůdci“ Jan Pavel I., Pavel VI. a Jan XXIII. Otázka však zní, který z nich ztratil víru jako první a v jakém ohledu?

Odpovědi na tuto teologickou otázku se znamenitě rozcházejí, a přece řešení problému není vůbec obtížné. Pokusme se o něj.

1) Ztratit víru je možno popíráním jednotlivých dogmat (hereze) nebo naprostým odpadem od víry (apostasie). Žádný z nejistých papežů nezpochyboval či nepopíral *veškerou* katolickou víru, žádný z nich nevyhlásil své vystoupení z Církve. Nikdo z nich tedy neztratil víru skrze *apostasii*.

2) *Herezi* může papež učit buď jako soukromá osoba, nebo pokusem (neboť v takovém případě je nemožné, aby šlo o víc než o předem bezúspěšný pokus) projevit se jako neomylný učitel Církve. Ke *ztrátě víry* prostřednictvím soukromě vyjádřené hereze však může dojít jen tehdy, je-li vyjadřována se *zřejmě a nepochybně patrnou zatvrzelostí*.

Zatvrzelost hereze by se stala zřejmou a nepochybně rozpoznatelnou tehdy, kdyby papež sám veřejně přiznal, že herezi hlásá a přesto na ní trvá. Nebo tak, že by někdo papeže veřejně vyzval, aby se od svých víře odporujících výroků distancoval, papež by tuto výzvu vzal mimo každou pochybnost na vědomí, a přesto by ji neuposlechl.

Ani k jedné z obou možností až dosud nedošlo. Nikdo z pochybných papežů nepřiznal, že je vědomě a úmyslně heretikem. Rovněž také nebyl vznesen veřejný požadavek odvolání hereze na žádného z nich, o němž by se s jistotou vědělo, že jej vzal opravdu na vědomí.

Důsledkem toho žádný z nich neztratil víru (a s ní i úřad) skrze svou soukromou herezi.

3) Učí-li však papež herezi se (zdánlivým!) nárokem na učitelskou neomylnost, nehraje už žádnou roli, zda je jeho hereze zatvrzelá nebo ne. Pak je totiž **absolutně** a nanejvýš *vnitřně neslučitelná* s jeho úřadem následníka svatého Petra a nejvyššího náměstka Krista na Zemi. V tom samém okamžiku nezbyt-

ně svůj papežský úřad ztratil, a to i tehdy, kdyby jeho objektivní hereze nebyla subjektivně následkem zatvrzelosti, nýbrž jen nedbalosti či neopatrnosti.

4) **Počáteční** herezí a současně tou, kterou se snažili hájit všichni papežové od Jana XXIII. nejen soukromě, nýbrž dokonce z titulu (pseudo)**učitelského úřadu**, je učení o *údajně Bohem uzákoněném všeobecném lidském právu na svobodu svědomí, nebo* (což je totéž) **na svobodu náboženskou**.

Ovšem k tomu, aby byla taková hereze vyslovena se (zdánlivým) **nárokem na učitelskou neomylnost**, musel by se ji papež snažit buď *slavnostně definovat jako Bohem zjevenou*, nebo by ji jako takovou musel *vyhlásit v morální jednotě se všemi biskupy světa*.

5) Jan XXIII. učil herezi o všeobecném lidském právu na náboženskou svobodu ve své encyklice „Pacem in terris“ (č. 14). Protože se však v ní **ne-pokoušel** toto heretické učení vydávat za *Bohem zjevené*, nedělal si také nárok učit *neomylně* to, co jeho předchůdci *neomylně* zavrhli. Proto také neztratil důsledkem toho svůj úřad.

Teprve Pavel VI. dne 7. prosince 1965 svorně se všemi biskupy světa (s výjimkou msgr. Lefebvra a msgr. De Castro Mayera) veřejně vyhlásil heretické koncilní prohlášení „Dignitatis humanae“ o náboženské svobodě, ale tentokrát již se (zdánlivým) **nárokem na učitelskou neomylnost**. Pod č. 2 a č. 9-12 tohoto prohlášení se totiž několikrát tvrdí, že (bludné) učení o *všeobecném lidském právu na náboženskou svobodu* je **zvěstováno Bohem**. Následkem toho Pavel VI. v tentýž den ztratil svůj papežský úřad. A jeho „následovníci“ nikdy papeži nebyli, protože se i se svými biskupy vždy tohoto heretického prohlášení přidržovali.

Pamatuj: Papež Pavel VI. ztratil svůj úřad, když se 7. prosince 1965 veřejně pokusil neomylně vyhlásit herezi.

„V Boží a katolické víře...“

„... je však třeba věřit všemu, co je obsaženo v psaném nebo tradicí dochovaném slově Božím, a Církvi předkládáno k věření buď formou slavnostního vyhlášení, nebo je **řádným a všeobecným učitelským úřadem označené za Bohem zjevené.**“ Tak zní v doslovném překladu z latiny věta, kterou I. vatikánský koncil definoval *neomylnost řádného a všeobecného učitelského úřadu.*

Samotný pojem „neomylnost“ se sice v tomto textu nevyskytuje *přímo*, přesto je však v něm formálně obsažen. Ptáme se, do jaké míry?

V exaktním pojmosloví teologie a církevního učitelského úřadu je *Boží a katolickou vírou* ta, bez níž nemůže být nikdo spasen, tedy *ke spáse absolutně nezbytná víra* v Boží zjevení.

Tato *bezpodmínečná* víra v pravdu Božího zjevení je však vyžadována pouze tam, kde Církev jako Bohem ustanovená strážkyně a učitelka Božího zjevení také s *neomylnou jistotou* ručí za to, že se *skutečně* jedná o něco **Bohem zjeveného**. Kdybychom tuto neomylnou jistotu neměli, požadoval by Bůh od nás, rozumem nadaných stvoření, něco nerozumného. To by ovšem odporovalo jak jeho moudrosti, tak i jeho dobrotě. Plyne z toho tedy, že

a) **Boží a katolická víra** náleží pouze **neomylnému učení víry**, tj. **dogmatům**,

b) podle toho *musí* být **neomylná** všechna učení, která podle závěrů I. vatikánského koncilu byla „Církvi předložena k věření buď formou slavnostního vyhlášení, nebo byla **řádným a všeobecným učitelským úřadem označena za Bohem zjevená**“.

Co se přesně rozumí pod řádným a všeobecným učitelským úřadem? Je jím pouze takový, který

a) **papež a s ním sloučení diecézní biskupové**, tedy *veškerý římsko-katolický svět*

b) **každodenně a mnohotvárně** vykonávají prostřednictvím katechismů, pastýřských listů, kázání, liturgie, výchovy kněží, opatřeními k výuce náboženství a dohledem nad celkovým stavem víry ve svých diecézích.

Zbývá ještě otázka, za jakých podmínek tento všeobecný a řádný učitelský úřad učí neomylně? Činí tak vždy, když

a) *papež a s ním i souhrn všech* (nebo i téměř všech) *biskupů*

b) předloží k věření *ve stejný okamžik jednu a tutéž pravdu*, a sice

c) *jako Bohem zjevenou*.

Když tedy papež Pius IX. ve své encyklice „Quanta cura“ *zavrhl* blud o všeobecném **lidském právu** na **svobodu svědomí, resp. náboženství**, byly tím *vzorně* splněny všechny podmínky pro neomylné učení všeobecného a řádného učitelského úřadu.

a) Půl roku poté, co papež tuto encykliku 8. prosince 1864 zveřejnil, podepsalo kolem pěti set v Římě shromážděných biskupů z celého světa pozdravné poselství papeži, které mu bylo 1. července 1865 slavnostně předáno. Říká se v něm doslova: „V pevné víře, že Petr mluví ústy Piovými, říkáme, potvrzu-

jeme a prohlašujeme i my to, co jsi Ty v jistotě svěřeného pokladu víry řekl, potvrdil a vyhlásil. Rovněž i my jednomyslně a jednohlasně zavrhuje všechno to, co Tvůj soud shledal zavržení a odsouzení hodným.“ – Zmíněných pět set prelátů tehdy představovalo pět šestin, tedy *obrovskou většinu* všech biskupů světa.

b) Papež v encyklice mj. předložil k věření, že se jistí liberálové neostýchají „tvrdit proti učení Písem svatých a svatých Otců, že by obecné dobro bylo nejlépe zajištěno tam, kde se vladařské moci nepřiznává povinnost trestat rušitele katolického náboženství tresty, stanovenými zákonem, leč pokud toho žádá veřejný pokoj.“ Tím jasně označil za blud *princip laického státu*, který je **prakticky identický s principem údajného lidského práva na náboženskou svobodu**. V závěru své encykliky pak papež ještě výslovně prohlašuje: „Pročez všechny i jednotlivé falešné domněnky a učení, v tomto listu zvláště zmíněné, mocí svou apoštolskou odmítáme, zavrhuje a odsuzujeme, přikazujeme, aby je všechna dítka katolické Církve najisto pokládala za odmítnuté, zavržené a odsouzené.“⁷

c) Pius IX. precizně definoval a odsoudil blud o laickém státu, resp. principu všeobecné náboženské svobody jako „zaměřené proti učení Svatého písma“. *Svaté písmo* je však *Božím zjevením*, a kdo takový *blud* prohlašuje za *příčící se* Božímu zjevení, hlásá tím podle nezvratného zákona logiky současně i striktní (kontradiktorický) opak toho za *slučitelný se* zjevením, tj. za *Bohem zvěstovaný*.

Z toho plyne, že papež Pius IX. a s ním spojení biskupové nejpozději 1. července 1865 a) morálně jednomyslně b) prohlásili princip katolického státu namísto laického státu „náboženské svobody“ za nejlepší státní formu c) na základě Božího zjevení. Nejpozději toho dne tedy také jako *držitelé všeobecného a řádného učitelského úřadu neomylně předložili k věření jako dogma*, že ideální státní formou je ta, v níž **nebude žádná všeobecná svoboda vyznání pro falešná náboženství**.

Pamatuj: Papež Pius IX. a světový episkopát r. 1865 neomylně zavrhl princip náboženské svobody.
--

⁷ Citáty z encykliky podle dodatku v knize *Syllabus Jeho Svatosti Pia IX.*, Jan Brázda, Praha 1891.

„Nebe a země pomínou...“

„... ale slova má nepomínou“ (Mt 24,35). To jsou slova Ježíše Krista, jednorozného Syna Božího, zosobněné Pravdy. Platí to rovněž pro slova neomylného učitelského nálezu kolem Petra shromážděných apoštolů i jejich kolem papeže shromážděných nástupců, neboť „Kdo vás slyší, mne slyší“ (L 10,16)!

Papež Pius IX. a s ním spojení biskupové celého světa tudíž v encyklice „**Quanta cura**“ neomylně **odsoudili** následující **bludy**:

„že by obecné dobro bylo nejlépe zajištěno tam, kde se vladařské moci nepřiznává povinnost trestat rušitele katolického náboženství tresty, stanovenými zákonem, leč pokud toho žádá veřejný pokoj“.

V citované encyklice také neomylně **odsoudili** i další formulaci téhož **bludu**, totiž:

„že svoboda svědomí a svoboda náboženství je přirozeným právem každého člověka, což by mělo být také zákonem vyhlášeno a stanoveno v každé dobře zřízené společnosti“.

Papež Pius IX. a tehdejší světový episkopát oba bludy zavrhl **tím, že se odvolali na Boží zjevení**. V prvním případě deklarovali, že takový blud je

„proti učení *Písma svatého*, Církve a svatých církevních Otců“,

v druhém případě stanovili a nařídili, že

„víra a křesťanská moudrost *na základě učení samotného našeho Pána Ježíše Krista* nahlíží, jak pečlivě se musí vyhýbat těmto nanejvýš škodlivým marnostem“.

Naopak *papež Pavel VI. a s ním spojení biskupové celého světa* ve svém koncilním prohlášení „**Dignitatis humanae**“ pak s nárokem na neomylnost **učili**:

„V náboženských věcech... nesmí být nikomu bráněno, aby soukromě nebo veřejně, sám či společně s ostatními jednal – v přiměřených hranicích – podle svého svědomí.“

V témže koncilním prohlášení a znovu s nárokem na neomylnost **učí**:

„Tato vatikánská synoda prohlašuje, že člověk má právo na náboženskou svobodu. ... Tomuto právu člověka na náboženskou svobodu je při právní výstavbě společnosti třeba přiznat takovou formu, aby se tedy stalo právem občanským.“

Papež Pavel VI. a koncil tudíž s **nárokem na neomylnost** učili tím, že se odvolali na **Boží zjevení**. Tak kupříkladu když prohlásili, že právo na náboženskou svobodu je

„založeno a zdůvodněno jak samotnou důstojností člověka, tak i *zjeveným slovem* Božím, a poznáno rozumem“.

Dále tvrdí, že Církev

„*věrna pravdě evangelia... učení, předaného jí svým Mistrem i apoštoly*, vždy v průběhu věků osvědčovala a předávala dále“.

Obzvláště poslední tvrzení je už vyloženým výsměchem. Protimluvy a rozpory Pavla VI. a jeho biskupů s neomylným učením Pia IX. a jeho biskupů jsou zcela zřejmé!

Pavel VI. a světový episkopát tedy ztratili víru, a to nejpozději 7. prosince 1965, kdy se **pokusili** uveřejnit své bludné prohlášení o náboženské svobodě. O tom, že prohlášení „Dignitatis humanae“ tehdy bylo skutečně platně zveřejněno, tzn. že nabylo platnosti, nelze absolutně pochybovat. Ovšem apoštol Pavel, inspirován Duchem svatým, ve svém listu Galatům píše:

„Avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám proti tomu, co jsme vám kázali, buď proklet!“ (Ga 1,8)

Následkem toho tedy Pavel VI. i jeho biskupové na sebe přivolali **Boží prokletí** tím, že se s neslýchaně rouhavou troufalostí pokusili **povýšit na dogma již dříve neomylně zavržený blud!** Tím okamžikem ztratil svůj úřad nejen papež, ale i všichni diecézní biskupové, neboť se všichni společně s nárokem na neomylnost **všeobecného a řádného učitelského úřadu** pokusili předložit Církvi k „věření“ zjevné kacírství!

Může však vůbec papež svůj úřad ztratit? Nezůstává snad po svém platném zvolení papežem až do konce života?

Odpověď zní: *Ne!* Ještě během života může papež ze svého úřadu odstoupit. Udělal to např. *svatý papež Celestin V.* Roku 1294 ohlásil, že se vzdává úřadu, a žil pak ještě půl druhého roku, zatímco Církev již řídil jeho nástupce Bonifác VIII.

Pavel VI. dne 7. prosince 1965 rovněž oznámil své odstoupení z úřadu. Sice zcela jiným způsobem než *svatý Celestin V.*, avšak v očích Boha a Církve o nic méně účinněji! Obrazně řečeno, zachoval se jako řidič, který by byl smluvně vázán přistavit svému zaměstnavateli auto v pořádku a v určený čas, ale místo toho by s vozem v plné rychlosti vrazil do zdi. Při tom by zde nešlo o žádnou nehodu, udělal by to s plným vědomím a úmyslně. Přesně stejně se zachovali Pavel VI. i koncil, kteří zcela dobře věděli, co Pius IX. i tehdejší biskupové neomylně zavrhl, a přesto jim se zuřivou opovážlivostí odporovali s výslovným nárokem na vlastní neomylnost.

Řidič z našeho obrazného příoměru byl okamžitě propuštěn, protože svým jednáním jednoznačně dokázal, že už nechce být řidičem *ve smyslu chápání svého zaměstnavatele*. Stejně tak Pavel VI. dne 7. prosince absolutně jistě prokázal, že již **nechce být papežem ve smyslu Krista a jeho pravé Církve**.

Pamatuj: Pavel VI. i všichni diecézní biskupové se r. 1965 absolutním zneužitím svých úřadů zřekli!
--

„Kdo včera lhal...“

„... tomu se ani zítra nevěří,“ říká stará lidová zkušenost. Jak tedy mohl zřídít Kristus neomylný učitelský úřad, jemuž musí dítka Církve bezpodmínečně věřit, přestože selhal?

Neomylný učitelský úřad Církve zůstává v podstatě až do Posledního soudu stále **jedním a týmž**, tj. **učitelským úřadem svatého Petra a s ním sjednocených apoštolů**. Po všechny časy se těší podpoře a přispění Ducha svatého, který jej chrání před každým omylem. Trvale a neomylně učí **zvěstovanou pravdu**, která je (jako ostatně každá pravda!) věčně **stejná**.

Z těchto dvou důvodů, tj. zásadní identity učitelského úřadu a zásadní nezměnitelnosti pravdy, si neomylný učitelský úřad nemůže nikdy odporovat. Kdo si odporuje a protirečí, říká buď nepravdu, mýlí se, nebo lže. Lže buď nyní, kdy odporuje dříve prokázané pravdě, nebo lhal dříve a pravdu říká nyní. V obou případech však ztratil důvěryhodnost.

A zde je *nejhlubší* důvod skutečnosti, že lež Pavla VI. a jeho biskupů, **spáchaná pod pláštěm neomylného, tedy všeobecného a řádného učitelského úřadu**, je *musela připravit právě o tento úřad!*

Všeobecný a řádný učitelský úřad přece neručí neomylně za Boží zjevení jenom v nějakém určitém, izolovaném okamžiku. To by rozhodně bylo přinejmenším málo pro samotný základ, skálu, která v libovolnou dobu má a musí nést veškerou tíhu na něm postavené budovy! Proto je takové pojetí jen pouhou chybnou představou mnoha nedostatečně poučených katolíků.

Ve skutečnosti **všeobecný a řádný učitelský úřad v každém okamžiku své jsoucnosti neomylně** (byť se i jeho momentální nositelé papež a biskupové následkem úmrtí střídají) *osvědčuje a potvrzuje veškeré Boží zjevení*, tj. *celé Písmo svaté i apoštolskou tradici*, a trvale nám je předkládá k věření!

Nejpozději 7. prosince 1965 tedy Pavel VI. a světový episkopát (ačkoliv na koncilu již dříve dávali dohromady heretické prohlášení „Dignitatis humanae“) jako tehdejší představitelé všeobecného a řádného učitelského úřadu s nárokem na neomylnost protirečili učení, které tentýž všeobecný a řádný učitelský úřad 1. červencem 1865 neomylně předložil k věření. („*Nejpozději*“ proto, že pro současnou generaci je teprve tento den historicko-teologicky absolutně a nepochybně prokazatelný, ale nanejvýš pravděpodobně tomu bylo již mnohem dříve.)

Když však toho osudného dne chtěli rázem „neomylně“ zavázat věřící zcela opačné „víře“, bylo to absolutně neslučitelné s podstatou neomylného učitelského úřadu. Šlo o absolutní zneužití jejich úřadů, čímž dali úplně zřetelně najevo, že již nadále nechtějí být papežem a diecézními biskupy *pravé Církve Kristovy*, tj. Církve římsko-katolické. V tom okamžiku tedy složili nejen svůj úřad učitelský, ale i úřad a hodnost papeže a řídicích diecézních biskupů. A pokud i pak nadále dělali, jako by zůstalo všechno při starém, pak šlo o pouhou iluzi, vyvolávání zdání, ba přímo a jasně o podvod!

Zůstala jim však zachována jejich biskupská světicí moc, která je podle Boží vůle neztratitelná. Nemá však už nic co dělat s jejich úřadem; ten byl pro ně nenávratně ztracen.

Jde v podstatě o stejný případ jako u biskupů schismatických „starokatolíků“ nebo schismatických „pravoslavných“. Všichni jsou *platně vysvěceni*, avšak *nedrží žádný úřad pravé Církve Kristovy*. A to, co označují za svoji „církev“, nemá již vnitřně nic společného s božským zakladatelstvím Kristovým, jakkoli se pokoušejí zachovat vnější zdání. Jejich „církev“ jsou čistě lidská, přirozená společenství bez jakéhokoli vnitřního vztahu k pravé Církvi Kristově.

Dne 7. prosince 1965 se z největší části pravé římsko-katolické Církve stala „církev pokoncilní“, tedy čistě lidská organizace! Jejím „papežem“ byl Pavel VI. a jejími „biskupy“ se stali koncilní otcové. Z hlediska pravé Církve však měly jejich domnělé úřady stejnou cenu, jako třeba úřad ajatolláha Chomejního a jeho mulahů.

A na tom se až do dnešních dnů nezměnilo ani to nejmenší. „Papež“ a „biskupové“ pokoncilní církve i nadále „neomylně osvědčují a potvrzují“ právo člověka na náboženskou svobodu i bezpočet dalších herezí stejně, jako Chomejní a jeho nástupci dále „neomylně“ (podle vlastních představ!) „osvědčují“, že Alláh je veliký a Mohamed je jeho prorok...

Řečeno konkrétněji, „papež“ Jan Pavel II. i další postavy pokoncilní církve, jakými jsou tzv. „předseda Německé biskupské konference“ Karl Lehmann nebo tzv. „prefekt Kongregace pro víru“ Joseph „kardinál“ Ratzinger, mají pro zbývající skutečné katolíky právě tak málo *Bohem svěřené* autority, jako třeba velký muftí z Mekky, nejvyšší rabín z Izraele nebo dalajláma z Tibetu, tzn. **vůbec žádnou!**

A přesně kolik Bohem svěřené autority mají, tolik věrnosti a poslušnosti si také zasluhují ze strany skutečných katolíků, tj. opět **vůbec žádnou!**

Pamatuj: Od r. 1965 již pravá katolická Církev nemá ani papeže, ani žádné diecézní biskupy.
--

„Bud' věrný až do smrti...“

„... a dám ti korunu života“ (Zj 2,10)! „Toto praví ten, jenž jest první a poslední, jenž byl mrtev a ožil“ (Zj 2,8), tj. vzkříšený, rozjasněný Pán!

Musíme být tedy **věrní až do smrti neomylnému** učení víry a mravů **papežů**, resp. **všeobecného a řádného učitelského úřadu** – i Pavla VI. a jeho biskupů! – až do 6. prosince 1965 včetně.

Musíme být **věrní až do smrti** disciplíně, tj. řádným příkazům **papežů** a **vrchních pastýřů** – i Pavla VI. a jeho biskupů! – až do 6. prosince 1965 včetně.

Ale všechno, co *poté* „Řím“ přikázal, bylo a je **neplatné**. Řím ztratil svou víru, papež úřad a biskupové autoritu, a dodnes jí zpět nenabyli!

Poslechnout po 7. prosinci 1965 nařízení **zdánlivého** papeže, tj. **nepapeže**, by bylo **ničemnou nevěrou** vůči *všem pravým nástupcům svatého Petra a náměstkům Krista, Bohočlověku Ježíši Kristu, vůči Bohu samotnému!*

Nemáme jim však přesto zachovat věrnost tam, kde ještě hlásali tradiční víru, poslouchat je přinejmenším v jejich dobrých a prospěšných nařízeních?

Ne!

Neboť co ještě vůbec pravdivého a dobrého – vedle mnoha falešného a špatného – učili a přikazovali, to „učili“ a „přikazovali“ **bez jakéhokoli Božího pověření, bez veškeré nadpřirozené autority!**

Konkrétně to znamená:

Posuzovat potraty jako smrtelný hřích a vyhýbat se jim **právě proto**, že je za smrtelný hřích **prohlašuje pseudopapež Jan Pavel II.**, má pro skutečné katolíky **v zásadě** stejnou „cenu“, jako vyhýbat se požívání vepřového masa coby smrtelnému hříchu jenom proto, že to *zakázal prorok Mohamed*.

Opravdoví katolíci si oškliví potraty a vyhýbají se jim (pokud je už nezavrhuje čistě z přirozeného mravního odporu!) jako smrtelnému hříchu **jenom proto**, že je jako **smrtelný hřích** odsoudili **všichni skuteční papežové!** Jenom proto!!

A opačně zase jíme *bez rozpaků* vepřové maso, protože jeho požívání zakázal pouhý **pseudoprorok!** Přesně proto!!

Tedy souhrnně řečeno, buďme **věrní až do smrti** učení a disciplíně posledního **skutečného** papeže.

Abychom předešli případnému nedorozumění: Církevní dějiny vypočítávají přes dvě stovky **skutečných** papežů, ale zdaleka ne všichni byli současně i **dobřími** papeži. Podobně tomu už bylo v případě dvanácti apoštolů, jimž Ježíš řekl:

„Zdali nevyvolil jsem vás dvanáct? A jeden z vás je ďábel,“ což evangelista komentuje slovy: „Pravil to o Jidášovi, synu Šimona Iškariotského; neboť to byl ten, jenž ho měl zradit, ač byl jedním ze dvanácti“ (J 6,71-72).

Jidáš byl a zůstal skutečným apoštolem až do okamžiku, kdy jeho zrada vyšla najevo (srv. Sk 1,20.25). Také někteří **skuteční** papežové našeho právě končícího století se *skrytě* dopustili zrady. Avšak poslední z nich ztratil svůj úřad teprve v tom okamžiku, kdy se jeho zrada stala **obecně známou** absolutním zneužitím funkce, zaměřeným proti samotné svaté víře.

Pokud tito **sice ještě skuteční**, avšak špatní, protože už zrádní papežové vydali nařízení disciplinární (tedy týkající se církevního práva), které je dodatečně jasně rozpoznatelné jako *počátek zrady*, nemůže si takové nařízení zcela jistě už nárokovat **žádnou** povinnost věrnosti ze strany katolíků. O čem je konkrétně řeč?

O *tradiční liturgii*, kterou roku 1956 začal nenápadně „reformovat“ již Pius XII. Šlo o „reformu“, která vykročila sotva pozorovatelnými krůčky, za papeže Jana XXIII. byla r. 1962 už zřejmější, za papeže Pavla VI. v průběhu r. 1965 výrazně pokročila, až ji nakonec *už-ne-papež* „Pavel VI.“ v letech 1967 (radikálním oklestěním rituálů kněžského a biskupského svěcení) až 1973 (změnou zbývajících rituálů svátostí) mílovými kroky „dokončil“!

A konečně oněch dvanáct z celkem šestnácti dokumentů II. vatikánského koncilu, které byly vyhlášeny **před 7. prosincem 1965**, obsahuje jen velice málo bodů učení, na něž by si koncil jako všeobecný a řádný učitelský úřad nárokoval neomylnost tím, že je *prohlásil za Bohem zjevené*. A navíc i to málo již učitelský úřad Církve *i dříve* předložil neomylně k věření. A opačně, co těchto dvanáct koncilních dokumentů obsahuje již dvojznačného nebo dokonce falešného, nemůže si následkem toho dělat nárok na naši bezpodmínečnou poslušnost.

Dovolíme si zde použít pregnantní formulaci jednoho italského kněze: „Co dobrého přinesl II. vatikánský koncil, nebylo nové, co přinesl nového, není dobré.“

<p>Pamatuj: Naše bezpodmínečná věrnost náleží pouze neomylnému učení papežů před 7. prosincem 1965, stejně jako jejich nařízením, neposkvrněným žádnou zradou.</p>

Stali se z nás sirotci... “

„... bez otce“ (Pl 5,3), protože už nemáme žádného Svatého Otce. Avšak skutečná a pravá Církev se ještě proto v žádném případě nezhroutila; trvá dále ve všech těch, kteří mají tradiční římsko-katolickou víru. Patří k nim i ti nic netušící věřící v pokoncilní „církví“, jimž až dodnes nedošlo, že už po léta zachovávají „věrnost“ daremnému zdánlivému papeži i stejně zdánlivým a ničemným biskupům.

Pravá Církev má pořád ještě své kněze a biskupy. Samozřejmě, že ne biskupy diecézní, ale přesto biskupy, kteří mohou platně udělovat svátosti biřmování i kněžského svěcení, biskupy, kteří také platně konsekrují svátost pomazání.

Pravá Církev ovšem již nemá žádné kardinály. Ti náležejí pouze tzv. pokoncilní „církví“, ale tam se logicky jedná pouze o kardinály zdánlivé. Následkem toho *vůbec žádní kardinálové* nejsou.

Ovšem jenom kardinálové mohou platně zvolit nového papeže. Žádní kardinálové – to znamená také již žádné zvolení papeže. Už nikdy více! Zůstaneme tedy sirotky až do soudného dne?

Po pravdě řečeno, záleží to zcela na nás, neboť rovnice „žádný kardinál = žádné zvolení papeže“ je ve skutečnosti pouhým *kupeckým počtem*. Kdyby totiž byla správná, pak bychom již přesně 580 let žádného papeže neměli.

Jak je to možné? Dne 11. listopadu 1417 skončilo po 39 letech velké západní schisma zvolením papeže *Martina V.* Platnost všech jeho nástupců až do dnešních dnů (resp. až do 7. prosince 1965!) závisí na tom, že *jeho* zvolení proběhlo platně. Avšak kým byl zvolen? Kardinály?

Ano i ne! Okolnosti jeho zvolení jsou jedinečné v celých dějinách naší Církve. Vždyť od r. 1378 zde byli dva, od r. 1409 dokonce tři vzájemně se potírající „papežové“, z nichž každý jmenoval své vlastní „kardinály“. Tyto tři kardinálské frakce se nakonec z popudu císaře Svaté říše římské sešly v Kostnici ke společnému koncilu. A přirozeně nejen ony, nýbrž také všemi třemi papeži ustanovení biskupové i řada vážených teologů z celé Evropy.

Lze tedy důvodně prohlásit, že žádný z těchto tří „papežů“ už dávno nebyl skutečným papežem. (Vzhledem k rozsahu pojednání zde není možné uvádět teologické zdůvodnění tohoto faktu.) Ale i kdybychom dokonce připustili možnost, že některý z nich byl papežem skutečným, přesto zhruba dvě třetiny koncilu pozůstávaly z neplatných „kardinálů“ a „diecézních“ biskupů. Tyto dvě třetiny účastníků koncilu byly totiž jmenovány zbývajícími dvěma neplatnými papeži. A neplatní papežové přirozeně nemohou nikdy jmenovat platné kardinály nebo diecézní biskupy.

Co tehdy vzhledem k vyličeným okolnostem udělali zástupci tří různých papežů, kteří se na koncilu zformovali do pěti jazykových skupin, tzv. „národů“?⁸ Protože bylo nemožné rozlišit neplatné kardinály od platných (pokud zde takoví vůbec byli) a protože všichni přítomní „kardinálové“ vycházeli z toho, že oni sami jsou každo-

⁸ Tehdejší státy, resp. národy byly rozděleny na koncilu do pěti tzv. „křesťanských národů“ Evropy, tj. německého, anglického, španělského, francouzského a italského, což samozřejmě neznamenalo preferenci nebo diskriminaci žádného z tehdejších křesťanských evropských národů nebo státních útvarů; p. překl.

pádně jmenování platným papežem a neplatně byli jmenováni jen ti druzí (!), byli zkrátka připuštěni k volbě papeže všichni!

Ale to samo o sobě ještě nestačilo. Každý ze tří papežů měl za sebou podporu některých zemí, resp. národů Evropy. Z volby papeže, který by byl konečně znovu nastolen jako jeden jediný namísto tří pochybných, resp. neplatných „papežů“, se stalo politikum. Pokud by přítomní představitelé všech pěti národů neuznali volební výsledek, schisma by se okamžitě obnovilo. Hrozcímu nebezpečí bylo bezpodmínečně nutné předejít, a také se to podařilo. Je poučné ukázat si, jak.

Nejlépe nám to vylíčí církevní dějepřevce August Franzen:

„Podle zvláštního klíče měl být nalezen muž, který by byl přijatelný všem přítomným a mohl by tedy počítat s všeobecným uznáním. Proto kromě 26 kardinálů vstoupilo 8. listopadu 1417 do konkláve také po 6 vyslancích ze všech pěti národů, tedy celkem 56 volitelů. K tomu účelu byla upravena kostnická tržnice. Samotný průběh volby byl velice komplikovaný. Kolem budovy procházela procesí, prosící za ‚náboženský soulad v konkláve‘ (Fink), jímž by se dosáhlo dohody. Že se tak přesto po pouhých třech dnech stalo, připadalo již současníkům jako zázrak Ducha svatého: 11. listopadu 1417 byl zvolen kardinál Odo Colonna. Podle světce, jemuž byl zasvěcen den volby, přijal jako papež jméno Martin V. – Nejen na koncilu samotném, nýbrž i v celé křesťanské Evropě zavládla nepopsatelná radost. ... Církev má znovu nejvyšší hlavu, která byla zákonně zvolena a je všemi uznávána.“

Ano, papež byl zvolen zákonně a právoplatně! A to i přesto, že z 56 volitelů bylo nanejvýš osm nebo devět *snad* platných kardinálů, a že více než polovina všech volitelů kardinály *nebyla ani podle jména!*

Co se z toho můžeme, ba musíme poučit? V případě **absolutně naléhavé nezbytnosti**, kdy Církev už *jednoduše žádné kardinály nemá*, mohou ba musí na jejich místo nastoupit ke zvolení papeže jiní delegáti.

Je to možné třeba hned dnes nebo zítra! Jediným předpokladem toho je, že se zbývající skuteční katolíci společně **dohodnou** na mezinárodním shromáždění delegátů. A k tomu je opět nezbytným předpokladem *ustavičná modlitba* za tuto **naléhavou prosbu**, především pak modlitba k ***Prostřednici veškeré milosti***.

Pamatuj: Právoplatná volba papeže je v případě absolutně naléhavé nezbytnosti možná i bez kardinálů.

„Všichni jsou to němí psi...“

„... kteří nedovedou ani štěkat; jen mluví ze snu, když ulehnu, rádi podřimují“ (Iz 56,10). Takto si už ve Starém zákonu stěžuje Pán ústy proroka Izajáše na ty, které On ustanovil za „strážce Izraele“.

Svaté Církvě se v současnosti nevede o nic lépe. Mnozí z jejích „strážců“, tj. ještě jí zbývající biskupové a kněží, zůstávají němí jako nevěrní hlídací psi, kteří svého pána nevarují před cizími vetřelci! Místo jemu dokonce slouží cizímu zloději a *jemu* zachovávají **věrnost**, kterou jsou přece povinni jedině svému *pravému pánovi*! Odkud tato hanebná *nevěrnost* pochází? Vysvětlení je až k pláči prosté: Lstivý vetřelec jim předhodil kousek zatuchlého masa, aby se o něj servali!

Vetřelci do Kristova ovčince jsou samí „zloději a lotři“ (J 10,8), „kteří nepřicházejí, leč jen aby kradli a zabíjeli a hubili“ (J 10,10). A přece tak mnoho hlídacích psů vítá tyto zloděje radostným vrtěním ohonu, jako by byli právoplatnými pastýři a mlčky přihlížejí, jak postupně kradou a zabíjejí ovce! Není potom divu, že i samy ovce vzhledem k mlčení psů zůstávají důvěřivé a nesnaží se uniknout svému strašnému osudu.

Navíc ne všichni z onoho mála biskupů a kněží, kteří chtějí zůstat věrni římskokatolické víře, obětují tradiční svatou mši a podávají svátosti podle tradičního rituálu, čímž nechávají své ovečky tak říkajíc na holičkách. Přesto však všude po světě, kde jsou katolíci, máme díky Bohu také několik málo kněží anebo dokonce biskupů, kteří Jana Pavla II., jeho oba „předchůdce“ a jimi jmenované „biskupy“ odmítají a pranýřují jako to, čím skutečně jsou: Zdánlivými papeži a zdánlivými biskupy, zloději a lotry, dravými vlky v rouše beránčím.

Připusťme, že ostatní nezůstávají *naprosto* němí. Nelze o nich bez dalšího jen tak říci, že pohodlně dřímají, avšak chovají se obojetně, snaží se vycházet na obě strany, nechť se plně postaví na žádnou z nich. Chovají se jako hlídací psi, kteří sice na zloděje tichounce zavřou, aby u ovcí vzbudili podezření, avšak přesto si potají dopřejí sousta, které jim vetřelec předhodil. Pro mnohé ovečky to pak vypadá tak, jakoby zloději a lotři i vzdor svému neobvyklému vzezření přece jen byli jejich pastýři; jenom několik málo zvláště bdělých dokáže neurčitému chování psů správně porozumět.

Musíme však být ještě konkrétnější. Zde nejde o nějaké odsuzování „konzervativních“ nebo dokonce „tradicionalistických“ biskupů a kněží, protože ti se ze svého obojetného jednání budou zodpovídat Věčnému Soudci (přece však doufáme a modlíme se, aby se ještě včas obrátili). Ne, nám jde opravdu o něco úplně jiného, totiž o pochopení toho, *proč* dávají osobně najevo nebo dokonce od svých oveček vyžadují „**věrnost**“ **zdánlivému** papeži Janu Pavlu II. (a jeho „předchůdcům“). Je třeba chápat, že to nedělají

ani z upřímného osobního přesvědčení,
ani z platných teologických pohnutek,
nýbrž naopak
z neopatrné a pohodlné nevědomosti,
a z politováníhodné lidské slabosti.

A tato lidská slabost má v jednotlivých případech mnoho podob. Podléhají jí stejnou měrou jak duchovní, tak i vlivní a autoritativní laici.

* Tak je zde např. čilý kněz, který jako bývalý farář jedné německé diecéze od ní pobírá svoji rentu, přestože v jejím čele už dávno nestojí žádný platný vrchní pastýř. Po dlouhou dobu lnul tento kněz k jednomu víře a (skutečně!) papeži věrnému biskupovi. Přesto jej biskup jednoho dne požádal, aby přestal na veřejnosti nadále označovat Jana Pavla II. za „zdánlivého“ papeže. Jinak by mu, starému knězi, byla zrušena penze. Tak toto se skutečně stalo!

* Je zde šéfredaktor jistého „konzervativního“ teologického časopisu, který stále znovu a znovu zdůrazňuje svoji „věrnost“ vůči „současnému Svatému Otci“. Tento pán se jednomu dobrému příteli svěřil pod pečeti nejprísnejšího tajemství, že osobně již Jana Pavla II. nepovažuje za papeže. V jeho časopisu však stále stojí pravý opak. I to se skutečně stalo!

* Je zde duchovní jistého kněžského bratrstva, který soukromě přiznává, že dobře ví o neplatnosti „papežství“ Jana Pavla II. a jeho předchůdců, že to však nemůže veřejně vyjádřit z obavy před svými představenými. Rovněž to se skutečně stalo!

* Dále je zde třeba víře věrný teologický publicista a akademický profesor, který se v okamžiku přehálení ústně vyjádřil, že by se nikdy *veřejně* nepřiznal k tomu, že zde již není žádný legitimní papež, protože by tím ohrozil jeho „apoštolát“. Je zde rovněž jiný profesor, který říká totéž, ale s rukou na ústech, aby ho neslyšel někdo nepovolaný; tentokrát s odůvodněním, že by mu v takovém případě jistý pokoncilní časopis přestal publikovat jeho příspěvky, v nichž se kriticky vyjadřuje o pokoncilní církvi. I tohle všechno se skutečně stalo!

<p>Pamatuj: Lidská nedostatečnost a ubohost má hlavní vinu na falešné věrnosti tolika biskupů, kněží a teologů, kteří chtějí zůstat věrni víře.</p>
--

„Jako však Jannes a Jambres protivili se Mojžíšovi...“

„... tak i tito se protíví pravdě“ (2 Tm 3,8). Toto předpověděl sám sv. Pavel o lidech „posledních dní“. Kdo by snad potřeboval ještě nějaký další důkaz toho, že opravdu žijeme na konci času, je jím právě tento neuvěřitelně zavilý **odpor vůči pravdě**. A to i u těch, kteří se považují za pravověrné katolíky, a je dokonce i mezi kněžími a biskupy.

Ve svém nitru již dávno rozpoznali pravdu o zdánlivých papežích, vládnoucích Církvi od r. 1965. *Směrem ven* jí však kladou nejzvrhivější odpor.

A navíc „argumenty“, které jsou většinou tak chatrné, že lze nad nimi jen nevěřičně potřásat hlavou,

„námitkami“, které svou otrepaností a povrchností pouze zvyšují zmatek,

„poznámkami“, jimiž se snaží odvést pozornost od jádra věci, protože se ho ani v nejmenším nechtějí dotknout.

Tito „tradici věrní“, ale stále ještě pseudopapeže „uznávající“ biskupové a kněží nejsou ani zdaleka nějakými světci. V otázce *věrnosti skutečnému papeži* jim zpravidla nejde ani tolik o pravdu, jako mnohem spíše o ospravedlnění svého chybného postoje.

Prohlédněme si tedy kriticky a s příslušnou dávkou zdravé nedůvěry jejich nicotné „argumenty“ pro „věrnost“ nepapeži Janu Pavlu II. alias Karolu Wojtylovi, které nám tak často opakují s vytrvalostí tibetských modlicích mlýnků. Nenechme se připravit o vlastní úsudek, nedovolme jim, aby nás přehlušili!

Zde jsou příklady alespoň některých z jejich nejčastějších úhybných manévřů a triků, spolu s případnými odpověďmi na ně.

* Papeže může soudit jenom Bůh! – *Odpověď*: My nechceme Karola Wojtylu soudit; pouze konstatujeme, že není papežem.

* Nikdo nemůže *neomylně* rozhodnout, že již nemáme papeže! – *Odpověď*: Otázku papeže rozhodujeme se stejnou jistotou a stejným právem, s jakým jsme se rozhodli přijmout ne buddhistickou, islámskou nebo jinou víru, nýbrž víru římsko-katolickou, tedy právem a jistotou *nám jasně objektivní pravdy*.

* Kdo odmítá současného Svatého Otce, je schizmatik! – *Odpověď*: Norimberští se nepřidrží žádného, a přece by měli! Protože v současné době *nemáme* papeže, nemůžeme také žádného *odmítat*.

* Otázku papeže může rozhodnout pouze papež! – *Odpověď*: Nikdo nemůže být soudcem ve vlastní věci! Dokonce sám Ježíš Kristus řekl: „Vydávám-li já svědectví sám o sobě, svědectví mé není spolehlivé“ (J 5,31)! Kromě toho je už nezvratně prokázáno, že údajný „papež“ vůbec není papežem.

* Teze o tom, že od r. 1965 máme jenom zdánlivé papeže, je pouhou teologickou domněnkou, kterou nemusí nikdo následovat. – *Odpověď*: Dokud tato „domněnka“ *jako věc sama o sobě* nebude prokázána za falešnou, je pravdivá. A poznanou pravdu musíme následovat vždy.

* Musíme vyčkat, až některý z budoucích papežů tuto otázku *neomylně* rozhodne! – *Odpověď*: Odkud se má takový příští **skutečný** papež vzít, když

se i nadále budeme držet současného **zdánlivého** papeže? Všichni „nástupci“ současného zdánlivého papeže budou nezbytně také jen zdánlivými papeži!

Vedle těchto a podobných odváděcích triků jsou vyslovovány i námitky, které skutečně míří k věci, tj. jsou postavené proti našim teologickým důkazům o ztrátě úřadu Pavla VI. a jeho biskupů k 7. prosinci 1965.

Vypadají seriózně, závažně, dokonce snad i téměř přesvědčivě, a přece jsou neupřímné až do morku kosti. Proč? Protože autor těchto řádků je *všechny*, doslova *všechny zevrubně vyvrátil* ve své dvousvazkové práci o 1700 stranách, v níž nezůstala nepovšimnuta ani jedna jediná *zdánlivá* námitka proti ztrátě papežského úřadu Pavla VI.⁹ A přesto jsou tam dávno a důkladně vyvrácené námitky znovu a znovu neúnavně vytahovány na světlo, a to osobami, které o nich přesně vědí, že byly vyvráceny. Zde je alespoň jeden konkrétní příklad:

V časopise „Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X. für den deutschen Sprachraum“¹⁰ publikoval pan Peter Kastenleiner studii „Theologická kvalita výpovědi druhého vatikánského koncilu“ a dochází ke katastrofálně mylnému závěru, že se koncil *nikde* nevyjádřil s nárokem na **neomylnost**. Pouhé srovnání s teologicky nezvratnými důkazy mé výše zmíněné knihy každému rychle ukáže, že koncil jako **všeobecný a řádný učitelský úřad** v mnoha svých výrocích **nezbytně** vystupoval s **formálním nárokem na neomylnost**, což pan Kastenleiner zcela ignoruje a zamlčuje.

Nemusí to ovšem být jeho vina, je možné, že moji knihu vůbec nezná. Je zde však člověk, který její ústřední myšlenky zná velice dobře, a to již bezmála dva roky. Je jím *H. H. P. Markus Heggenberger*, šéfredaktor a tedy osoba v konečné instanci zodpovědná za otištění tendenčně zavádějícího článku pana Kastenleinera!

Pamatuj: Pozor na laciné úhybné manévry a pochybné představy věrných falešnému „papeži“.

⁹ Johannes Rothkranz, *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*. Durach 1995; p. překl.

¹⁰ *Věstník Kněžského bratrstva sv. Pia X. pro německou jazykovou oblast*, p. překl.

„Ale nebudou postupovati dále...“

„... neboť jejich nesmyslnost bude zjevna všem,“ totiž Jannese a Jambrese. Takto dále prorokoval svatý Pavel (2 Tm 3,9) těm lidem „posledních dní“, kteří „odporovali pravdě“. Tedy i těm, kteří vzdor svému nejlepšímu vědomí a svědomí stále ještě zachovávají „věrnost“ **nepapeži!**

P. Markus Heggenberger, distriktní představený Kněžského bratrstva svatého Pia X., jedná *proti svému dobrému vědomí*, když právě zmíněným způsobem skrývá, resp. popírá absolutní zneužití úřadu Pavlem VI. a jeho biskupy. **Již koncem října 1995** mu bylo následujícím dopisem oznámeno brzké vydání mé knihy:

Filsen, říjen 1995

H.H.

P.Markus Heggenberger
Priorát sv. Athanasia
Stuttgarter Straße 24
D-70469 Stuttgart-Feuerbach

Veledůstojný otče distriktní představený,
jak můžete zjistit z přiložených subskripčních materiálů, vyjde v dohledné době velkoryse pojatá kniha ke koncilnímu prohlášení o náboženské svobodě a *jeho následcích*, přičemž důraz leží právě na „následcích“, když podle názoru autora daleko nejhorším z nich je právě ztráta úřadu papeže a biskupů následkem promulgace pochybného koncilního textu.

Ačkoliv je podepsanému dobře známo, že pro „Kněžské bratrstvo sv. Pia X.“ je přinejmenším v německé jazykové oblasti téma „sedisvakance“ takřikajíc tabu, dovoluje si Vás jako šéfredaktora německého „Věstníku“ Vašeho společenství na tuto knihu upozornit. Téma je právě pro Vás velice důležité, než aby bylo možno se mu trvale vyhýbat. Proto se domnívám, že by pro Vás bylo užitečné, využít včasnou objednávkou tohoto díla subskripční slevu...

Protože je v nabízeném díle upuštěno od jakékoli polemiky proti *katolíkům* všech směrů, věří autor v co možná nepředpojaté teologické přezkoumání tezí i z Vaší strany, zejména když jste teprve před nedávnem osobně vyslovil toto politování:

„Věcné veřejné diskuse o společenských tématech s náboženským pozadím jsou stále vzácnější. Nechybí ani tak diskuse, jako věcnost. Věcnost, to především znamená vyváženost v soudech, nebo přinejmenším vážnou a upřímnou snahu o ni. To ovšem znovu vyžaduje jisté předpoklady, které bohužel nejsou běžné. Chybí ze strany diskusních partnerů, kteří jsou příliš často ideology místo filozofy (v doslovném smyslu: filozofie = láska k moudrosti).“¹¹

Počítám tedy najisto s Vaší láskou k pravdě a zdravím Vás tímto mnohokrát v Kristu a Marii

(podepsán) *Johannes Rothkranz*

P.S.: Nepřehlédněte prosím, že se jedná o otevřený dopis!

¹¹ *Věstník Kněžského bratrstva sv. Pia X. pro německou jazykovou oblast*, č. 190 (10/1994), str. 3.

Ostatně i **dalších jedenáct** kněží, teologů, a teologicky vzdělaných publicistů, považovaných za pravověrné katolíky, obdrželo ve *stejnou dobu* podobný dopis. Zde jsou (včetně adres) jejich jména v abecedním pořadí:

- * OStR H. dr. Heinz-Lothar Barth, Heerstraße 67, D-53111 Bonn
- * H.H. prelát prof. dr. Remigius Bäumer, Mattenweg 2, D-79199 Kirchzarten
- * H.H. msgre prof. Johannes Bökmann, Frankenweg 23, D-53604 Bad Honneff
- * Prof. dr. Walter Hoeres, Schönbornstraße 47, D-60431 Frankfurt/Main
- * H.H. prof. dr. Georg May, Johannes Gutenberg-Universität, obor katolické teologie, seminář církevního práva, D-55099 Mainz
- * H.H. P. Engelbert Rectenwald, kněžský seminář sv. Petra, Kirchstraße 20, D-88145 Wigratzbad
- * HH. prof. dr. Leo Scheffczyk, Dall'Armistraße 3a, D-80683 München
- * Dr. Andreas Schönberger, Asterstraße 4, D-66740 Saarlouis
- * H.H. univ. prof. dr. Johannes Stöhr, Dr.-von-Schmitt-Straße 23, D-96050 Bamberg
- * H.H. prof. dr. J.P.M. van der Ploeg, Sterreschansweg 57 E, NL-6522 GK Nijmegen
- * Univ. prof. dr. h.c. Wolfgang Waldstein, Essergaße 11, A-5020 Salzburg

Jak všech těchto dvanáct pánů zareagovalo na moji prosbu a) o *kritické přezkoumání* mé knihy, b) o *následné veřejné zaujetí stanoviska*?

Čtyři z nich, mezi nimi také P. Heggenberger, odpověděli autorovi sice v přátelském tónu, avšak věcně vyhýbavě. Kniha pak vyšla na Vánoce r. 1995. Od té doby zavládlo v „éteru“ naprosté ticho.

Jinak řečeno, dotyčné osoby se až do dnešního dne zdráhají prokázat **veřejně skutečnou věrnost papeži**, která spočívá ve stržení masky zdánlivému papeži a jeho zdánlivě biskupské družině. Místo toho mají pro *tuto* otázku (která je jim jako duchovním a teologům nakonec nejvlastnější) po ruce stejné řešení, které prý používá i německý kancléř Kohl pro řešení svých četných problémů: **věc nechat uležet!**

Možná, že má kancléř v některých případech pravdu, když nechává krátkodobé bouře ve sklenici vody jednoduše uležet; naproti tomu na trvalé problémy už musí vymyslet něco konstruktivnějšího! Problém zdánlivého papeže, tedy *zásadní problém svaté Církve*, nejenže zůstává; naopak se den ze dne vyostřuje. Nakonec záleží i na vás, vážení čtenáři, zda výše jmenovaným učeným pánům (stejně jako mnoha podobným) uděláte jejich klidné „uspávání“ problému tak nepohodlným, jak je to jen možné. Poslužte si k tomu bez obav výše uvedenými adresami.

Pamatuj: Není všechno zlato, co se třpytí...!
--

Jenom pohádka?

„Byl jednou jeden císař, který vládl v daleké zemi, a jeho poddaní ho měli rádi. Měl samozřejmě jako každý také zvláštní rozmar – byl obzvláště ješitný na svůj vzhled, a proto byl skoro posedlý po krásném oblečení. Mnohokrát za den se převlékal do drahocenných šatů a celé hodiny se dokázal obdivovat před zrcadlem.

Jednoho dne přišli do jeho císařství dva podvodníci, kteří se vydávali za vynikající krejčí. Hned po příchodu si vyžádali slyšení u císaře, o jehož dychtivosti po stále nových, nádherných oděvech slyšeli i ve své domovině.

Mazaní darebové nabídli císaři své služby, které si nemohli dost vynachválit, a předložili mu zcela zvláštní nabídku. Za předem vyplacenou knížecí odměnu mu ušijí nevídaně vybranou garderobu. Její látka, slibovali, bude utkána z velejemné a zázračné příze, která celému oděvu dodá stejně praktickou, jako i neobvyklou vlastnost – kdo je tak hloupý, že se nehodí pro svůj úřad, císařův nový šat neuvidí!

Císař měl z nabídky obou podvodníků mimořádnou radost. Rychle mu totiž napadlo, že pomocí nového šatu snadno rozpozná a odstraní z důležitých úřadů celé říše hloupé a neschopné osoby a nahradí je schopnějšími a zdatnějšími! Dal tedy okamžitě vyplatit zdánlivým krejčíkům požadovanou odměnu a nařídil jim, aby se dali neprodleně do práce. Nechal jim k tomu vykázat krejčovskou dílnu, a naši podvodníci se dali také hned do díla. Nejprve celé dny pilně tkali zázračně jemnou přízi, a pak se stejně usilovně chopili nůžek, jehly a nití, aby z utkané látky ušili pro císaře nové šaty.

Pověst o nich a o jejich podivuhodné vlastnosti se rozletěla jako oheň. Nejdříve u dvora a potom i po celé říši.

Když císař v pochopitelné netrpělivosti posílal své nejbližší lidi jednoho po druhém k našim dvěma podvodným krejčíkům, aby mu podávali zprávu o postupu práce, nikdo z nich přirozeně nové šaty nespatriil. Viděli jen oba falešné krejčíky, jak hbitě ve vzduchu pracují svými nástroji a přitom si neustále pochvalují své neviditelné dílo.

Každý z vyslaných císařových dvořanů se potají vyděsil, když látku ani šaty neviděl, ale stejně tak žádný z nich nechtěl za žádnou cenu vypadat před císařem jako člověk, který je příliš hloupý a neschopný k zastávání svého úřadu. Proto mu nové šaty chválili jako o závod a nadšeně líčili jejich nevídanou nádhru i úžasné barvy. Císař byl nadmíru potěšen nejen tímto mnohoslibným vylíčením krásy nových šatů, ale i tím, že je obklopen lidmi, kteří jsou zjevně na svých místech nejvhodnější a nejschopnější. Jak jinak by mohli nové zázračné šaty tak dobře a zřetelně vidět?

Konečně přišel velký den. Stejně drahé jakož i přenádherné šaty byly hotové. Falešní krejčíci byli osobně předvoláni do oblékárny, aby vládci předvedli jeho novou garderobu.

Kdo však vylíčí císařovo zděšení, když oba podvodníci s hrdostí přinesli své nádherné dílo, ale on z něj neviděl ani to nejmenší! Má to snad znamenat, že všichni jeho dvořané jsou chytří a zdatní lidé, jenom císař jediný není pro svůj nejvyšší úřad schopný?

Něco takového se jeho poddaní nesmějí za žádnou cenu dozvědět! Dodal si tedy rychle odvahy a začal nové šaty nadšeně obdivovat. Potom se postavil před zrcadlo

jak ho Pánbůh stvořil a podvodní krejčící předstírali, že mu nový oblek kus po kuse oblékají a dbají, aby co nejlépe padl a slušel.

Venku před palácem již čekal shromážděný lid, jemuž císař slíbil ukázat se v nových, neslýchaně nádherných šatech. Vyhoupł se tedy na koně a vydal se davem v čele průvodu, který se jen pomalu pohyboval davem nadšeně holdujících poddaných. Na krátký okamžik byli všichni zaraženi, když viděli, že je císař nahý. Potom však začali nadšeně provolávat: „Jaké to nádherné šaty má náš milostivý císař!“ Nikdo totiž nechtěl vypadat hloupější než ti ostatní.

Avšak v přední řadě diváků stála malá dívenka, která ještě nikdy v životě neřekla nepravdu. Její jasný hlásek pronikl všeobecným hlukem: „Ale vždyť císař na sobě vůbec nic nemá!“

Na okamžik zavládlo trapné ticho. Potom se okolostojící jako jeden muž rozhořčeně vrhli na děvčátko, a...“

Já také dobře vím, že u Hanse Christiana Andersena správně pohádka končí tak, že se nakonec všichni lidé přidali k nevinnému dítěti a jednohlasně volali: „Ale vždyť je císař nahý!“

Dej Bůh, aby tomu tak bylo!

Prameny použitých citátů:

- Johannes Maria Höcht, *Die große Botschaft von La Salette*, 4 (v. A. Guillet bearb. u. erw.) Aufl. Stein am Rhein 1977, S. 155.
- Pius X., *Apostolisches Rundschreiben „E supremi apostolatus“* vom 4. Oktober 1903, verb. Neuaufl. Wien 1991 („Freude an der Wahrheit“ Nr. 26), S. 6.
- Römischer Katechismus* I, VIII, 7; zit. n. d. Ausgabe: *Katechismus nach dem Beschlusse des Concils von Trient für die Pfarrer...* Übersetzt nach der zu Rom i. J. d. H. 1845 veröffentlichten Ausgabe, Regensburg 1902.
- Pius XI., *Apostolisches Rundschreiben „Mortalium animos“* vom 6. Januar 1928, mehrf. verb. Neuaufl. Wien 1990 („Freude an der Wahrheit“ Nr. 51), S. 3f.
- Osservatore Romano* (Wochenausgabe in deutscher Sprache), 2. 11. 1990, S. 20; *Osservatore Romano*, 3. 5. 1991, S. 9.
- Heinrich Denzinger/Johann Baptist Umberg SJ, *Enchiridion symbolorum, definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 18.-20. Aufl. Freiburg im Breisgau 1932, Nr. 1792 (eigene Übersetzung des dortigen lateinischen Originaltextes).
- Cuthbert Butler, *Das I. Vatikanische Konzil*, 2. Aufl. München 1961, Denzinger/Umberg a. a. O. Nr. 1689 bzw. Nr. 1699 (eigene Übersetzung des dortigen lateinischen Originaltextes).
- Denzinger/Umberg a. a. O. Nr. 1689 bzw. Nr. 1690 (eigene Übersetzung des dortigen lateinischen Originaltextes).
- Sacrosanctum Oecumenicum Concilium Vaticanum II: Constitutiones – Decreta – Declarationes, Cura et studio Secretariae Generalis Concilii Oecumenici Vaticani II*, wiederholt nachgedruckte Ausgabe des Jahres 1966, Typis Polyglottis Vaticanis MCMLXXIV (1974), *Dignitatis humanae* Nr. 2 bzw. Nr. 12 (eigene Übersetzung des dortigen lateinischen Originaltextes).
- Enrico Zoffoli, *Verità sul Cammino Neocatecumenale. Testimonianze e documenti*, Udine 1995, S. 41. Dort enthalten im dokumentierten Brief eines anonymen Priesters: „Perché quello che [il Concilio Vaticano II] ha detto di buono non era nuovo e quello che ha detto di nuovo non è [...] buono.“
- August Franzen, *Kleine Kirchengeschichte*, 10. Aufl. Freiburg-Basel-Wien 1981, S. 234.

Dodatek: Kabbalisté při práci

Jak známo, „zasvěcení“ pohlaváři Satanovy synagogy již po staletém úsilí téměř dosáhli svého odedávného cíle, kterým je postavení viditelného Satanova náměstka do čela jediné světové vlády. Používali (a používají) k tomu vždy znovu a znovu vydatné nápomoci svého pekelného mistra a pána. Lucifer však svoji pomoc „podmiňuje“ (samozřejmě jen tehdy, kdy to Bůh všemohoucí dopustí) formou *magického zaklínání*. Jde o způsob „zbožňování“, kterému Lucifer jako „opice Boha“ přikládá tak velký význam!

Znalci kabbalistické magie si povšimli, že vzývání Satana svými „učedníky“ podléhá určitým pravidlům, zvláště pak dvěma následujícím:

1) Má-li být na daný podnět zopakována již dříve úspěšně provedená „operace“, lze si zajistit Satanovu pomoc tím, že se podle možností **zopakuje** co nejvíce okolností (datum, jména, místo atd.) předešlé akce.

2) Jestliže „operace“ selhala nebo se zdařila jen částečně, musí být zopakována po přesně 25, 50, 75 nebo 100 letech, aby Satan pomohl k jejímu zdaru. I zde platí zásada co možná věrného **zopakování okolností**.

PŘÍKLADY PRO PRAVIDLO 1

A) Zavraždění amerických prezidentů Lincolna a Kennedyho:

	Abraham Lincoln	John F. Kennedy
zvolen prezidentem USA	1860	1960
osobní tajemník	Kennedy	Lincoln
nástupce	Johnson (* 1808)	Johnson (* 1908)
datum narození vraha	1839 (Booth)	1939 (Oswald)
způsob zavraždění	průstřel hlavy	průstřel hlavy
den vraždy	pátek	pátek
ostatní okolnosti	oba vrahové byli ještě před procesem sami zavražděni	

B) Tři významné kroky k instalaci „Nového světového řádu“:

1517: *Začátek reformace*. Motto: „Pryč od Církve!“ (protestantismus)

1717: *Založení zednářstva*. Motto: „Pryč od Krista!“ (naturalismus)

1917: *Uchvácení moci komunismem*. Motto „Pryč do Boha!“ (ateismus)

C) Dva další důležité kroky k instalaci „Nového světového řádu“:

1789: „Francouzská“ **revoluce**. Cíl: „moderní demokracie“ (= skrytá diktatura)

1989: „Sametová“ **revoluce** ve východní Evropě. Cíl: „One World“ (= otevřená diktatura)

D) A ještě dva další významné kroky k instalaci „Nového světového řádu“:

1776: *První seznam lidských práv* (v americkém prohlášení nezávislosti)

1976: *Nabytí platnosti* konvence OSN o **lidských právech**, usnesené již r. 1966 (!)

PŘÍKLADY PRO PRAVIDLO 2

A) Obě světové války. První světová válka („vypukla“ r. **1914**) ještě nepřinesla očekávanou světovou vládu. Proto tedy **přesně po 25 letech** „vypukla“ (r. **1939**) druhá světová válka.

	I. světová válka	II. světová válka
oficiálně vyvolána	Německem	Německem
začátek války (Německo)	1. srpen	1. září
výsledek	Společnost národů	OSN
datum založení	28. června (1919)	26. června (1945)

B) „Zasvěcenec“ na papežském trůně. Roku **1903** v poslední chvíli ztroskotalo plánované zvolení ilumináta Rampolly za papeže. Přesně o **75 let později** byl „zvolen“ iluminát Wojtyla!

	M. Rampolla	K. Wojtyla
volbu překazil/umožnil	CÍSAŘ <i>František</i> (Víděň)	<i>František</i> kardinál KÖNIG ¹² (Víděň)
za rozhodující součinnosti	arcibiskupa z Krakova	„arcibiskupa“ z Krakova (Wojtyla)

Poznámka: Aby bylo učiněno zadost termínu magického „umění“, musel tedy Wojtylův „předchůdce“ Luciani alias „Jan Pavel I.“ uvolnit cestu po (oficiálně!) – **33 dnech...**

„Ministerský předseda Lothar Späth pogrataloval v listu Nejvyšší radě Židů Bádenska a představenstvu Izraelitské náboženské obce židovských občanů v Bádensku-Virtembersku k židovskému novému roku Roš Hašana 5751. Dopis má toto znění: „... Moderní dějiny Německa a jeho židovských spoluobčanů se v mnoha svých dramatických vrcholech a památných dnech soustřeďují do společného data. Tak např. 9. listopadu 1918 kapitulovala císařská říše, roku 1938 hořely synagogy a roku 1989 se otevřela berlínská zeď...“ („Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, 4. 10. 1990.)

„Když v neděli hovořil ministr zahraničí USA Baker v západním Jeruzalémě s izraelským premiérem Šamirem a ministry Levym a Ahrensem, jeho izraelští partneři se právě postili a drželi smutek podle židovského kalendáře, jak je předepsáno jednou v roce vždy „devátý den pátého měsíce, tzv. Tischa B'Av“. Ten den si Židé celého světa připomínají zničení prvního chrámu roku 586 před Kristem. Stejný den roku 70 po Kristu zbořili Římané druhý chrám. Také k definitivnímu vyhnání Židů ze Španělska (1492) došlo podle židovského kalendáře devátého dne pátého měsíce. Rovněž rakouský následník trůnu byl roku 1914 zavražděn na židovský svátek Tischa B'Av. Tím byl dán signál ke světovým válkám a tedy i pogromům a holocaustu.“ („Frankfurter Allgemeine Zeitung“ ze 20. 7. 1991.)

„Je ironií osudu, že k americkému náletu na civilní kryt v Bagdádu – jak potvrdil přímo na místě dopisovatel BBC – došlo 13. února 1991, tedy přesně ve výroční den zničení Drážďan Angloameričany.“ („CODE“, únor 1992, str. 63.)

¹² König = král.